

Tuberkulose, støtter Staten den, og derfor var det, vi ved Finanslovens 2den Behandling bevilgede Nationalforeningen et Tilskud paa 87,000 Kr. til Driften af dens Sanatorier.

Saa sagde den højtærede Minister i Gaar i sin Knibe — det gælder jo her om at finde paa Grunde —, at København er en rig By, og naar København er en rig By, have vi Ret til at lukke Statskassen, vi behøve da ikke at yde nogen Støtte. Den højtærede Minister kan have Ret i, at der bor mange rige Folk i København, maaske de rigeste, vi have i vort Land, men det nytter ikke noget i denne Forbindelse, thi her er der ikke Tale om Udgifter, der skulle udredes af enkelte rige Folk i Byen, men om Udgifter, som skulle udredes af Københavns Kommunekasse. Og saa stiller Forholdet sig ganske anderledes, saa kan man ikke sige, at Byen er rig. Tværtimod, den er meget overbebyrdet. Vi ere saaledes stede i København, at vi ikke have Lov til at forøge vore Indtægter og sætte Skatterne op over 2½ pCt., og derved er der sat en bestemt Grænse for de Indtægter, Byen kan naa til. Det har ogsaa vist sig, at der i de senere Aar har været et meget betydeligt Underskud paa vore Regnskaber. Der er i Aar budgetteret et Underskud paa omtrent 2 Mill. Kr., saa jeg synes nok, at Byens Status i Øjeblikket er saa sørgelig, som den vel kan være. Vi maa hvert Aar bruge af de Laan, vi allerede have gjort, for at kunne klare de løbende Udgifter. Dette den højtærede Ministers Argument er derfor ogsaa fuldstændig værdiløst, det siger ingen Ting i den Sag, hvorom der her er Tale.

Nu kunde man fra Modstandernes Side sige, at man ikke vilde støtte dette Sanatorium, fordi det var et daarligt Sanatorium, som ikke kunde staa Maal med Nationalforeningens, men det er der ingen, der har povet at udtale. Det er sikkert et Sanatorium, som Københavns Kommune har Ære af, og det kan vist fuldstændig staa Maal ikke alene med Nationalforeningens, men ogsaa med Sanatorier af lignende Art hvor som helst i den øvrige Verden. Det forekommer mig derfor, at man ikke har Ret til at sige, at fordi det er Kommunens Sanatorium, skal det ikke understøttes. Af denne Grund bør man ikke afvise dette meget beskedne Andragende. Ved mange Møder vedrørende Hygiejne og særlig Tuberkulosesagen har der i de senere Aar været samlet en hel Del Folk her i Byen, der gerne have benyttet saa-

danne Sammenkomster til at gøre Ture ned til Boserup Sanatorium. Det bliver forevist for Udlændingene, der komme for at se, paa hvilket Standpunkt vi staa i Kampen mod Tuberkulosen. Jeg synes, det er en Ære for København, at det har indrettet et Sanatorium, som vi kunne være bekendt at forevise, og som fremmede med Glæde se og udtale sig meget rosende om.

Nu bliver det sagt, at Nationalforeningens Sanatorier staa aabne for hele Landets Befolkning. Det er ganske vist rigtigt, dog med betydelig Modifikation, idet det viser sig, at af Nationalforeningens Patienter ere 3, siger og skriver tre, her fra København, Resten er fra det øvrige Land. Nu skal Boserup Sanatorium udvides til at have Plads til 154 Patienter, det vil med andre Ord sige, at hvis dette Sanatorium ikke var blevet bygget, vilde der være blevet sørget for de tre lykkelige Københavnerne, som nu ere anbragte paa Nationalforeningens Sanatorier, men tilbage blive 151 brystsyge Patienter i København, som det vilde være umuligt for Nationalforeningen at tage sig af, da alle dens Pladser, saa vidt jeg ved, ere belagte. Disse 151 fik da Lov at skøtte sig selv og lide, uden at man kunde yde dem nogen Hjælp. Se vi rent nationalt paa denne Sag, maa det for enhver, der med Alvor vil tage Del i Kampen mod denne Sygdom, være en Tilfredsstillelse at vide, at der netop i denne By, hvor Tuberkulosen sikkert hænger Befolkningen stærkest, er skaffet saa megen Plads, at vi kunne sige til denne Bys Befolkning: Til eder er der sørget for Plads, den, som trænger til Sanatorieophold, er der givet Lejlighed til at faa den Helbredelse, han trænger til. Paa den Finanslov, som i Aar er forelagt, finde vi meget store Bevillinger til Bekæmpelse af Tuberkulosen blandt Kvæget. Det synes da, at naar det gælder om Kvæget, har Staten et aabent Øre og en aaben Pung, men naar det gælder om at bekæmpe Tuberkulosen blandt Menneskenes Børn, for saa vidt disse Menneskebørn høre hjemme i København, er Statskassen lukket, da har man kun en Afvisning, da er det en Sag, som er Staten ivedkommende, da siger man: I faa skøtte jer selv, vi have ingen Penge at ofre til dette Øjemed.

Denne Sag kan ses fra mange forskellige Sider og give Anledning til mange forskellige Betragtninger. Man kan ogsaa se den fra den Side, at ved den Stilling, som Flertallet og Ministeriet har taget over for dette Spørgsmaal, gives der en udmærket slaaende Karakteristik af Rege-